

Воєнні і трудові стежини життя Павла Волкова

У кожної людини є своє покликання на Землі – творити добро, бути потрібною іншим людям, допомагаючи їм, вселяючи надію в серця. На долю багатьох краян випали тяжкі випробування – їх життя було обпалене війною. Воєнними стежинами довелося пройти і знаній на теренах Костопільщини людині, вмілому господарнику, колишньому директору Костопільського склозаводу Павлу Дмитровичу ВОЛКОВУ. Свічка його життя, на жаль, згасла, та пам'ять про цю надзвичайно добру та порядну людину живе у серцях багатьох костопільчан, котрі працювали з ним, дослухалися до мудрих порад, переймали цінний життєвий досвід.

Народився Павло Дмитрович 21 січня 1915 року у с.Рахманове Волоколамського району Московської області у працьовитій селянській родині. Батько, Дмитро Іванович, загинув на фронті і матері, Пелагії Іванівні, довелося одній виховувати п'ятьох дітей. Тяжко працювали, старші діти у всьому допомагали матері, відчували відповідальність за менших. Від рідної неньки перейняв Павло найкращі риси характеру: чесність, скромність, порядність, людяність. Їх він проніс крізь усе своє життя, передаючи оточуючим, а насамперед своїм улюбленим донькам Валентині та Людмилі.

Коли виповнилося 13 років, покинув рідну домівку і відправився в Москву – всім своїм єством прагнув допомогти рідним, облегшити їхнє життя. Щоб прийняли на роботу, додав декілька років. Розпочав свою трудову діяльність помічником слюсаря заводу «Динамо», згодом працював слю-

фізики. Отримав запрошення із університету ім.М.Ломоносова продовжити навчання у вузі, та, на жаль, відмовився, бо вважав, що повинен дбати про рідних і допомагати їм. Працюючи, надсилав кошти, заощаджуючи на своїх потребах.

У жовтні 1939 року був призваний до лав Збройних сил, проходив службу в Забайкальському військовому окрузі рядовим 8-го експлуатаційного залізнично-дорожнього полку. З березня 1941 по лютий 1942 року – командир відділення. Закінчив курси молодших лейтенантів, півроку служив у Монголії. З вересня 1942 року перебуває на фронті як командир взводу 563-го мінометного полку. В одному з боїв був тяжко поранений, дивом лишився живим. Перебував на лікуванні у госпіталі, та поранення на все життя давали про себе знати. Поряд із ним був друг дитинства Олексій Сгукін, з котрим разом вчилися,

фривною Голіциною. Молоді одружилися, Господь подарував їм двох донечок - Валентину і Людмилу, чотирьох онуків. В коханні і вірності подружжя прожило багато щасливих років. З нетерпінням чекали відпустки, щоб поїхати до рідної матері в гості. Радо зустрічала їх Пелагія Іванівна, а особливо улюблених онучок, даруючи свою любов і турботу.

З 1946 року Павло Дмитрович на Рівненщині. Працював інструктором та заступни-

працівників склозаводу, де працював до виходу на пенсію. Переймався питаннями виробництва, жив життям заводу і його працівників, був простим і щирим у спілкуванні, і робітники з повагою і шанобою ставилися до свого керівника. Нагороджений

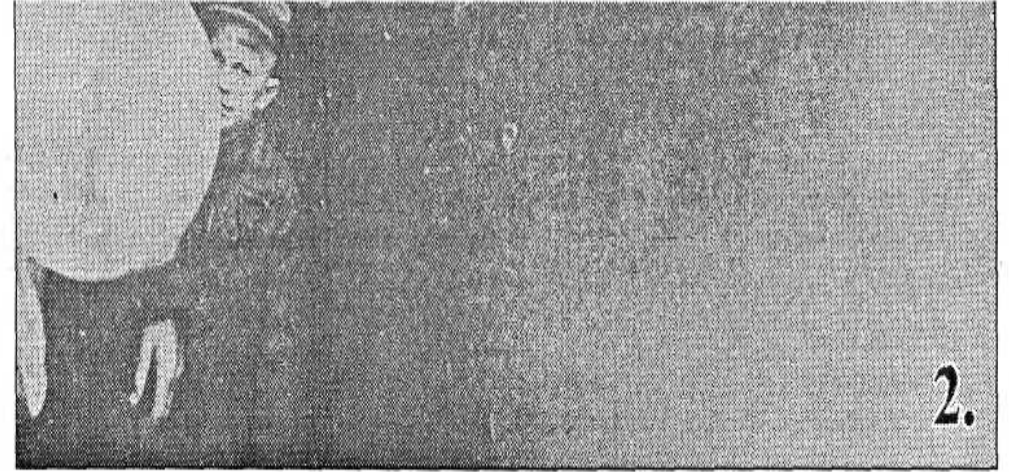

сарем, майстром, та душа юнака прагнула до знань, і в 1937 році він вступив до технікуму тягового електромашинобудування, який успішно закінчив у 1939 році. Працював конструктором на цьому ж заводі. Виявив неабиякі здібності до математики і

пройшли війну і постійно листувалися, зустрічалися в Москві.

Деякий час працював інструктором райвійськкомату у м. Рославль Смоленської обл. Тут, на смоленській землі, познайомився зі своєю майбутньою дружиною, Ганною Ону-

ком завідуючого сільгоспвідділом обкому партії. Згодом обирається головою Гоцанського райвиконкому, закінчив Вищу партійну школу. З 1962 по 1964 роки - секретар парткому зонального промислово-виробничого комітету в Костополі. З 1964 по 1976 роки працював директором Костопільського склозаводу.

На всіх посадах трудився наполегливо, виявляючи доброзичливість, порядність, принциповість, людяність, уміння співпереживати та допомагати тим, хто цього потребував. Таким Павло Дмитрович Волков і залишився у пам'яті костопільчан, особливо

багатьма орденами і медалями: орденом Вітчизняної війни I ступеня, медаллю «За бойові заслуги», двома орденами «Знак пошани» та багатьма іншими.

Життя цієї надзвичайної людини гідне наслідування, адже кожен день він присвячував служінню людям, українській землі, яка стала рідною, адже прожив на ній чотири десятиріччя, полюбив її всім серцем і душею.

На фото: 1 - з учасниками хору склозаводу; 2 - з колегами на Жовтневій демонстрації.

Анна НАДЄЖДИНА.